WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (ósma izba)

z dnia 8 października 2008 r.*

W sprawie T-51/07

Agrar-Invest-Tatschl GmbH, z siedzibą w St. Andrä im Lavanttal (Austria), reprezentowana przez adwokatów U. Schrömbgesa oraz O. Wenzlaffa,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Alcover San Pedro oraz S. Schønberga, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata B. Wägenbaura,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C (2006) 5789 wersja ostateczna z dnia 4 grudnia 2006 r.,

* Język postępowania: niemiecki.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (ósma izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro, prezes, N. Wahl i A. Dittrich (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: K. Andová, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 kwietnia 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2006) 5789 wersja ostateczna z dnia 4 grudnia 2006 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"), skierowaną do Republiki Austrii, w zakresie w jakim Komisja stwierdza w niej, po pierwsze, że należy dokonać retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych w kwocie 110 937,60 EUR, do zapłaty których zobowiązana jest skarżąca, Agrar-Invest-Tatschl GmbH, z tytułu przywozu cukru pochodzącego z Chorwacji oraz, po drugie, że zwrot tych należności nie jest uzasadniony.

Ramy prawne

2 Artykuł 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1, zwanego dalej „Wkc"), zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. (Dz.U. L 311, s. 17), stanowi:

„Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 217 ust. 1 akapit drugi i trzeci zaksięgowania retrospektywnego nie dokonuje się, gdy:

a) […]

b) kwota opłat celnych należnych zgodnie z przepisami prawa nie została wykazana w rachunkach w następstwie błędu samych organów celnych, który to błąd nie mógł zostać w racjonalny sposób wykryty przez osobę zobowiązaną do uiszczenia opłat celnych działającą w dobrej wierze i przestrzegającą przepisów obowiązujących w zakresie zgłoszenia celnego.

Jeżeli preferencyjny status towaru potwierdzony został w ramach systemu współpracy administracyjnej z udziałem organów państwa trzeciego, wydanie przez te organy świadectwa, o ile stwierdzono jego nieprawidłowość, stanowi błąd, którego w racjonalny sposób nie można było wykryć w rozumieniu pierwszego akapitu.

Jednakże wydanie nieprawidłowego świadectwa nie stanowi błędu, jeżeli świadectwo zostało wystawione na podstawie niewłaściwego przedstawienia faktów przez eksportera, z wyjątkiem przypadku, gdy w szczególności jest oczywiste, że organy wydające świadectwo wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary nie spełniają warunków wymaganych do korzystania z preferencji.

Osoba odpowiedzialna za uiszczenie opłat celnych może powołać się na dobrą wiarę, jeżeli może udowodnić, że w okresie przedmiotowych operacji handlowych zachował[a] należytą staranność, aby upewnić się, czy spełnione zostały wszystkie warunki korzystania z preferencji.

Jednakże osoba odpowiedzialna za uiszczenie opłat celnych nie może powoływać się na dobrą wiarę, jeżeli Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* opinię wyrażającą uzasadnione wątpliwości w odniesieniu do prawidłowego stosowania uzgodnień preferencyjnych przez kraj korzystający".

3 Artykuł 239 Wkc ma następujące brzmienie:

„1. Należności celne przywozowe lub należności celne wywozowe podlegają zwrotowi lub umorzeniu w sytuacjach innych niż te określone w art. 236–238:

— określonych zgodnie z procedurą Komitetu;

— wynikających z okoliczności niespowodowanych [oszustwem] ani [oczywistym] zaniedbaniem osoby zainteresowanej. Przypadki, w których można zastosować ten przepis, jak również tryb postępowania, określane są zgodnie z procedurą Komitetu. Dokonanie zwrotu lub umorzenia może zostać uzależnione od szczególnych warunków.

2. Należności są zwracane lub umarzane z powodów określonych w ust. 1 na pisemny wniosek dłużnika, złożony we właściwym urzędzie celnym w terminie dwunastu miesięcy, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach".

Okoliczności faktyczne

4 Skarżąca jest przedsiębiorstwem austriackim działającym w sektorze handlu produktami rolniczymi. Od dnia 20 września 2001 r. do dnia 8 sierpnia 2002 r. dokonała ona 76 operacji przywozu cukru pochodzącego z Chorwacji. Przywozy oznaczone nr 1–67 nie są przedmiotem niniejszej skargi. Spór dotyczy wyłącznie retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych w zakresie dziewięciu operacji przywozu oznaczonych nr 68–76 (zwanych dalej „spornymi operacjami przywozu") oraz zwrotu, którym operacje te mogłyby być objęte. Rzeczone operacje przywozu miały miejsce między dniem 1 lipca a 8 sierpnia 2002 r.

5 Sporne operacje przywozu zostały przeprowadzone na podstawie „umowy przejściowej w sprawie handlu i kwestii związanych z handlem między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Republiką Chorwacji, z drugiej strony" (Dz.U. 2001, L 330, s. 3, zwanej dalej „umową przejściową"). Umowa ta przewiduje w szczególności preferencyjne traktowanie cukru pochodzącego z Chorwacji, jeżeli chorwackie organy wystawią

świadectwo przewozowe EUR.1 (zwane dalej „świadectwem EUR.1"), które powinno być przedstawione organom celnym państwa przywozu.

6 W dniu 2 kwietnia 2002 r. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) poinformował Komisję, że podejrzewa się, iż posłużono się fałszywymi świadectwami pochodzenia w odniesieniu do preferencyjnego przywozu cukru pochodzącego z niektórych państw Bałkanów zachodnich.

7 W „zawiadomieniu dla importerów" (Dz.U. 2002, C 152, s. 14) Komisja ogłosiła w dniu 26 czerwca 2002 r., że zaistniała uzasadniona wątpliwość co do prawidłowego stosowania zasad preferencyjnych ustanowionych w odniesieniu do cukru pochodzącego w szczególności z Chorwacji. Komisja stwierdziła również, że preferencyjny przywóz cukru pochodzącego z Chorwacji i państw bałkańskich zwiększył się w znaczący sposób, podczas gdy w zainteresowanych państwach jeszcze niedawno występował deficyt produkcji cukru. Komisja wezwała zatem podmioty gospodarcze do podjęcia wszystkich należnych środków ostrożności, gdyż dopuszczenie do swobodnego obrotu wskazanych towarów mogłoby spowodować powstanie długu celnego i być źródłem nadużyć finansowych naruszających interesy skarbowe Wspólnoty.

8 Ogół spornych operacji przywozu nastąpił po publikacji tego zawiadomienia w Dzienniku Urzędowym.

9 Na wniosek austriackiej administracji celnej chorwackie organy celne od dnia 23 lipca 2002 r. do dnia 16 września 2003 r. przeprowadziły kontrolę po zwolnieniu towarów świadectw EUR.1 przedstawionych przez skarżącą w stosunku do spornych operacji przywozu, zgodnie z art. 32 protokołu nr 4 do umowy przejściowej.

10 W wyniku tych kontroli chorwacka administracja celna potwierdziła w dniu 18 lutego 2003 r. prawdziwość i prawidłowość świadectw EUR.1 wystawionych w zakresie spornych operacji przywozu nr 68–72, a w dniu 16 września 2003 r. w zakresie spornych operacji przywozu nr 73–76.

11 Po publikacji zawiadomienia dla importerów OLAF dokonał w Grecji analizy cukru pochodzącego, jak podnoszono, z Chorwacji i stwierdził, że składał się on z mieszanki cukru z buraków cukrowych i cukru z trzciny cukrowej, co wykluczało jakiekolwiek chorwackie pochodzenie. W dniu 28 października 2002 r. OLAF poinformował o tym państwa członkowskie.

12 W czerwcu 2003 r. OLAF przeprowadził dochodzenie u producenta chorwackiego cukru IPK Tvornica Šećera Osijek d.o.o. i stwierdził, że przedsiębiorstwo to, od którego skarżąca nabyła cukier, używało w swej produkcji przywożonego cukru z trzciny cukrowej, przy czym nie było możliwe rozróżnienie poszczególnych partii cukru.

13 Chorwackie organy cofnęły zatem wszystkie świadectwa EUR.1 wystawione między dniem 14 września 2001 r. a dniem 17 września 2002 r. W dniu 30 czerwca 2004 r. organy austriackie poinformowały zainteresowanych importerów o cofnięciu świadectw.

14 W wyniku tego cofnięcia właściwe austriackie organy celne skierowały w dniu 9 sierpnia 2004 r. do skarżącej wezwanie do retrospektywnego pokrycia należności celnych w kwocie 916 807,21 EUR.

15 Skarżąca wniosła skargę na tę decyzję do właściwego sądu austriackiego i zwróciła się, zgodnie z art. 220 ust. 2 lit. b) Wkc, o niedokonywanie retrospektywnego zaksięgowania kwoty należności celnych wymienionych w wezwaniu oraz ponadto na podstawie art. 239 Wkc, o ich zwrot.

16 W piśmie z dnia 1 czerwca 2005 r. Republika Austrii zwróciła się do Komisji o podjęcie na podstawie przytoczonych przepisów decyzji, czy w przypadku skarżącej uzasadnione było odstąpienie od retrospektywnego zaksięgowania kwoty należności celnych przywozowych, a ponadto czy uzasadniony był zwrot tych należności.

17 W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że należało odstąpić od retrospektywnego zaksięgowania należności celnych dotyczących operacji przywozu nr 1–67, ale odmówiła takiego odstąpienia oraz przyznania zwrotu w odniesieniu do spornych operacji przywozu, to znaczy w odniesieniu do kwoty wynoszącej 110 937,60 EUR.

18 Komisja podniosła w istocie, że właściwe chorwackie organy wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary nie spełniały przesłanek wymaganych, aby skorzystać z preferencyjnego traktowania przewidzianego w umowie przejściowej i że popełniły one błąd w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) Wkc. Jednak zważywszy, iż zawiadomienie dla importerów zostało opublikowane w dniu 26 czerwca 2002 r. skarżąca nie mogła powołać się, zdaniem Komisji, na swoją dobrą wiarę, jeśli chodzi o przywóz dokonany po tym dniu. Fakt, że chorwackie organy potwierdziły ważność niektórych świadectw EUR.1 po opublikowaniu zawiadomienia, nie ma w tej kwestii znaczenia. Zdaniem Komisji w chwili dokonania spornych operacji przywozu skarżąca znała grożące jej ryzyko i potwierdzenie ważności danych świadectw nie mogło doprowadzić retrospektywnie do powstania po jej stronie uzasadnionych oczekiwań, gdyż w przeciwnym razie art. 220 ust. 2 lit. b) akapit piąty Wkc zostałby całkowicie pozbawiony znaczenia.

Postępowanie przed Sądem i żądania stron

19 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 lutego 2007 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

20 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (ósma izba) postanowił otworzyć procedurę ustną.

21 Na rozprawie w dniu 2 kwietnia 2008 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

22 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 i art. 1 ust. 3 zaskarżonej decyzji;

— nakazanie Komisji podjęcia decyzji stwierdzającej, że nie należy dokonywać retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych w kwocie 110 937,60 EUR w odniesieniu do spornych operacji przywozu;

— dodatkowo względem drugiego żądania — nakazanie Komisji podjęcia decyzji stwierdzającej, że należy dokonać zwrotu należności celnych przywozowych w kwocie 110 937,60 EUR dotyczących spornych operacji przywozu.

23 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

24 Na poparcie swojej skargi skarżąca powołuje się na naruszenie w zaskarżonej decyzji art. 220 ust. 2 lit. b) Wkc i art. 239 Wkc, w zakresie w jakim Komisja odmówiła niedokonania retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych dotyczących spornych operacji przywozu lub zwrotu tych należności.

W przedmiocie dopuszczalności drugiego i trzeciego żądania

Argumenty stron

25 Komisja bez podnoszenia formalnie zarzutu niedopuszczalności zauważa, że do sądu wspólnotowego w ramach kontroli zgodności z prawem nie należy kierowanie nakazów do organów lub instytucji lub zastępowanie tych organów i instytucji w ich działaniach. W rezultacie żądania drugie i trzecie, które mają na celu zobowiązanie Komisji do dokonania pewnych czynności, byłyby niedopuszczalne.

26 Na rozprawie skarżąca podtrzymała jednak swoje żądania, podnosząc, że w niniejszym przypadku Komisja nie posiadała uprawnień dyskrecjonalnych, a zatem że żaden

powód nie stanowi przeszkody ku temu, aby Sąd stwierdziwszy niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji nakazał Komisji wydanie decyzji zgodnej z jej żądaniami.

Ocena Sądu

27 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sąd nie ma kompetencji w zakresie kierowania nakazów do instytucji wspólnotowych (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 9 czerwca 1983 r. w sprawie 225/82 Verzyck przeciwko Komisji, Rec. s. 1991, pkt 19; postanowienie Sądu z dnia 12 listopada 1996 r. w sprawie T-47/96 SDDDA przeciwko Komisji, Rec. s. II-1559, pkt 45). Zgodnie bowiem z art. 231 WE Sąd może wyłącznie stwierdzić nieważność zaskarżonego aktu. Do zainteresowanej instytucji wspólnotowej należy następnie, zgodnie z art. 233 WE podjęcie działań prowadzących do wykonania wyroku Sądu (zob. podobnie, wyroki Sądu: z dnia 24 stycznia 1995 r. w sprawie T-74/92 Ladbroke przeciwko Komisji, Rec. s. II-115, pkt 75; z dnia 9 września 1999 r. w sprawie T-127/98 UPS Europe przeciwko Komisji, Rec. s. II-2633, pkt 50).

28 Jeśli chodzi o argument dotyczący braku uprawnień dyskrecjonalnych Komisji, należy dodać, że takie ograniczenie kontroli zgodności z prawem dotyczy wszystkich spornych dziedzin, które Sąd może rozpatrywać (wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie T-204/99 Mattila przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. II-2265, pkt 26, potwierdzony w wyroku Trybunału z dnia 22 stycznia 2004 r. w sprawie C-353/01 P Mattila przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. I-1073, pkt 15).

29 W związku z tym żądania drugie i trzecie są niedopuszczalne.

W przedmiocie retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych

Argumenty stron

30 Skarżąca podnosi, że zgodnie z art. 220 ust. 2 lit. b) Wkc nie należy dokonywać retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych, jeżeli, po pierwsze, kwota należności prawnie należnych nie została zaksięgowana w następstwie błędu samych organów celnych, po drugie, błąd ten nie mógł zostać w racjonalny sposób wykryty przez płatnika działającego w dobrej wierze oraz, po trzecie, wszystkie przepisy obowiązujące w zakresie zgłoszenia celnego zostały zachowane.

31 W niniejszym przypadku istotna jest kwestia, czy publikacja w Dzienniku Urzędowym zawiadomienia dla importerów w dniu 23 czerwca 2002 r. wyklucza dobrą wiarę skarżącej co do prawdziwości i prawidłowości świadectw EUR.1 przedstawionych w zakresie spornych operacji przywozu.

32 Zdaniem skarżącej Komisja nie uznaje, że po publikacji zawiadomienia dla importerów, i z powodu tego zawiadomienia, austriackie organy celne zwróciły się do odpowiadających im organów chorwackich z wnioskiem o dokonanie kontroli w odniesieniu do wszystkich świadectw EUR.1 przedstawionych w zakresie spornych operacji przywozu.

33 W rezultacie dobra wiara skarżącej nie dotyczyłaby prawdziwości i prawidłowości świadectw EUR.1 wystawionych w zakresie spornych operacji przywozu. Dobra wiara skarżącej dotycząca tych aspektów została wykluczona z uwagi na zawiadomienie dla importerów. Natomiast nie została ona wykluczona w odniesieniu do późniejszego

potwierdzenia świadectw EUR.1 w wyniku postępowania kontrolnego chorwackiej administracji celnej, które zostało wszczęte właśnie z powodu zawiadomienia dla importerów.

34 Artykuł 220 ust. 2 lit. b) ostatni akapit Wkc wyklucza dobrą wiarę płatnika, ale nie wszelką dobrą wiarę w sposób ogólny, a wyłącznie w zakresie prawdziwości i prawidłowości dowodów dotyczących pochodzenia przedstawionych przy przywozie produktów korzystających z preferencyjnych zasad.

35 Tymczasem zdaniem skarżącej, jeżeli podmiot gospodarczy podejmuje dodatkowe środki w celu zapewnienia prawdziwości i prawidłowości świadectwa wystawionego w celach preferencyjnego traktowania oraz jeżeli w wyniku tych środków okaże się, że świadectwo jest co do istoty prawdziwe i prawidłowe, dobra wiara podmiotu gospodarczego zostaje przywrócona. Ta dobra wiara nie dotyczy wyłącznie świadectwa wystawionego w celu preferencyjnego traktowania, które zostało przedstawione początkowo, ale tego świadectwa w związku z retrospektywnym potwierdzeniem jego ważności i prawidłowości w wyniku kontroli wskazującej, że przesłanki wydania świadectwa pochodzenia zostały spełnione.

36 W związku z tym skarżąca odsyła również do treści zawiadomienia dla importerów, które wzywało podmioty gospodarcze do „podjęcia wszystkich należnych środków ostrożności". Komisja wskazałaby zatem w ten sposób, że początkowe świadectwa wystawione w celu preferencyjnego traktowania nie były już ważne i że oczekiwała ona, iż podmioty gospodarcze podejmą dodatkowe środki dla zagwarantowania ich ważności i prawidłowości.

37 Po potwierdzeniu zatem prawdziwości i prawidłowości świadectw wystawionych w celach preferencyjnego traktowania przez chorwacką administrację celną dobra wiara podmiotów gospodarczych w kwestii prawdziwości i prawidłowości rzeczonych świadectw zostałaby przywrócona.

38 W swojej replice skarżąca dodaje, że jeżeli z powodu publikacji zawiadomienia rzeczywiście nie działała ona w dobrej wierze w chwili dokonania spornych operacji przywozu, to w niniejszym przypadku istotne jest postępowanie kontrolne po zwolnieniu towarów, którego pozytywny wynik pozwolił na przywrócenie jej dobrej wiary.

39 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

Ocena Sądu

40 Zgodnie z art. 220 ust. 2 lit. b) Wkc nie należy dokonywać retrospektywnego zaksięgowania należności wynikających z długu celnego, jeżeli spełnione są w sposób kumulatywny następujące przesłanki (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie C-419/04 Conseil général de la Vienne, Zb.Orz. s. I-5645, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo):

— kwota należności prawnie należnych nie została zaksięgowana w następstwie błędu samych organów celnych;

— błąd ten nie mógł zostać w racjonalny sposób wykryty przez płatnika;

— płatnik działał w dobrej wierze;

— wszystkie przepisy obowiązujące w zakresie zgłoszenia celnego zostały zachowane.

41 W niniejszej sprawie strony nie zgadzają się co do przesłanki dotyczącej dobrej wiary skarżącej. Z uwagi na skutek prawny zawiadomienia dla importerów można bowiem wykluczyć, że ta przesłanka została spełniona.

42 W związku z tym należy stwierdzić, że brzmienie art. 220 ust. 2 lit. b) akapit piąty Wkc jest jasne i jednoznaczne. Stanowi on, że płatnik nie może powoływać się na dobrą wiarę, jeżeli Komisja opublikowała w Dzienniku Urzędowym zawiadomienie dla importerów wyrażające uzasadnione wątpliwości, jak też nie przewiduje on, aby płatnik mógł wykazać swoją dobrą wiarę podejmując dodatkowe środki w celu zapewnienia prawdziwości i prawidłowości świadectw wystawionych w celu preferencyjnego traktowania. Brzmienie takie zostało wprowadzone do Wkc rozporządzeniem nr 2700/2000, którego motyw 11 ma następujące brzmienie:

„Osoba odpowiedzialna za uiszczenie opłat celnych może powołać się na swoją dobrą wiarę, jeżeli może udowodnić, że zachowała należytą staranność, jeżeli w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* nie została opublikowana opinia wyrażająca uzasadnione wątpliwości”.

43 Ponadto, jak zauważa Komisja, całkowite wykluczenie dobrej wiary w przypadku publikacji zawiadomienia dla importerów zapewnia bardzo wysoki stopień pewności prawa.

44 Należy stwierdzić, że zawiadomienie dla importerów nie zawiera w niniejszym przypadku żadnego odesłania do art. 220 ust. 2 lit. b) akapit piąty Wkc i nie jest jasne, jeśli chodzi o wynikające z niego skutki prawne. Nie stanowi ono w szczególności, że jego publikacja powoduje, że importerzy nie mogą powołać się na swą dobrą wiarę. Stwierdziwszy, że istniały uzasadnione wątpliwości co do prawidłowego zastosowania zasad preferencyjnych ustanowionych w stosunku do cukru pochodzącego między innymi z Chorwacji, Komisja zauważa jedynie, że „wzywa się podmioty gospodarcze […] do podjęcia wszystkich należnych środków ostrożności".

45 Na rozprawie Komisja przyznała, że nie można wykluczyć, iż w nadzwyczajnych okolicznościach może być ona zmuszona do złagodzenia swojego stanowiska w kwestii bezwzględnego skutku zawiadomienia dla importerów, jeżeli podmiot gospodarczy podniósłby, że w następstwie publikacji takiego zawiadomienia, lecz przed dokonaniem przywozu, podjął dodatkowe sprawdzające działania, które potwierdziły pochodzenie towarów.

46 Jednakże nie należy badać czy — i w jakich okolicznościach — taki wyjątek byłby możliwy, gdyż w niniejszym przypadku skarżąca w każdym razie nie działała w dobrej wierze.

47 W replice skarżąca wyraźnie przyznaje, że w chwili dokonania spornych operacji przywozu nie działała ona w dobrej wierze z uwagi na zawiadomienie dla importerów. Twierdzi ona bez wątpienia, że jej dobra wiara została „przywrócona" w wyniku późniejszego potwierdzenia prawdziwości i prawidłowości świadectw EUR.1 w następstwie postępowania kontrolnego prowadzonego przez chorwacką administrację celną. Jednakże art. 220 ust. 2 lit. b) akapit czwarty Wkc stanowi, że płatnik może powołać się na dobrą wiarę, wyłącznie, „jeżeli może udowodnić, że w okresie przedmiotowych operacji handlowych zachował należytą staranność, aby upewnić się, czy spełnione zostały wszystkie warunki korzystania z preferencji". Z przepisu tego wynika, że płatnik powinien pozostawać w dobrej wierze w okresie dokonywania danych operacji handlowych. Dniem, który jest rozstrzygający dla uwzględnienia dobrej wiary płatnika, jest dzień operacji przywozu.

48 W swych pismach skarżąca nie przedstawiła jednak żadnej informacji o krokach, jakie podjęła przed dniem lub najpóźniej w dniu każdej spornej operacji przywozu w celu upewnienia się, w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) akapit czwarty Wkc, że mimo opublikowania zawiadomienia dla importerów, spełnione zostały wszystkie przesłanki preferencyjnego traktowania towarów.

49 Wręcz przeciwnie, twierdząc, że jej dobra wiara została „przywrócona" w wyniku kontroli po zwolnieniu towarów, skarżąca potwierdza w dorozumiany sposób, że nie działała w dobrej wierze, aż do chwili gdy te kontrole po zwolnieniu towarów potwierdziły prawdziwość i prawidłowość świadectw EUR.1 wystawionych w zakresie spornych operacji przywozu, a zatem przez kilka miesięcy po przeprowadzeniu tych operacji.

50 W zakresie w jakim skarżąca podnosi, że w odniesieniu do jej dobrej wiary co do prawdziwości i prawidłowości świadectw EUR.1 dotyczących spornych operacji przywozu istotne jest postępowanie obejmujące kontrolę po zwolnieniu towarów a nie pierwotne operacje przywozu, ponieważ w wyniku jego pozytywnego zakończenia możliwe było „przywrócenie" jej dobrej wiary, wystarczy stwierdzić, że twierdzenie to nie znajduje żadnego uzasadnienia w art. 220 ust. 2 lit. b) Wkc.

51 Zakładając nawet, że skarżąca pozostawała w dobrej wierze w odniesieniu do wyników kontroli po zwolnieniu towarów, to jednak nie działała ona w dobrej wierze „w okresie danych operacji handlowych". Tymczasem skarżąca nie może twierdzić, że jej dobra wiara została w jakiś sposób przywrócona wstecz, z uwagi na zdarzenia późniejsze niż rzeczone operacje przywozu. W istocie pojęcie dobrej wiary „w odniesieniu do prawdziwości i prawidłowości świadectw preferencyjnych skontrolowanych i potwierdzonych retrospektywnie" jest pozbawione sensu.

52 W rezultacie wniosek o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji powinien zostać oddalony.

W przedmiocie odmowy przyznania zwrotu należności celnych

Argumenty stron

53 Jeśli chodzi o odmowę przyznania retrospektywnego zwrotu należności celnych na podstawie art. 239 Wkc, skarżąca odsyła w swojej skardze — wyłącznie w zakresie swojego trzeciego żądania — do „poprzednich wyjaśnień", bez przedstawienia dodatkowych uwag.

54 Komisja zauważa, że przesłanki przyznania zwrotu należności celnych przywozowych ustanowione w art. 239 Wkc różnią się od przesłanek zawartych w art. 220 ust. 2 lit. b) Wkc. Jednakże zamiast wykazać, że przesłanki z art. 239 Wkc są w niniejszym przypadku spełnione, skarżąca odsyła w sposób ogólny i bez bardziej szczegółowych wyjaśnień do argumentacji przedstawionej w odniesieniu do art. 220 ust. 2 lit. b) Wkc. Wątpliwości budzi zatem fakt, czy jej skarga jest w tej kwestii zgodna z wymogami art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu. W każdym wypadku argumenty skarżącej nie są przekonujące, co wystarcza dla ich odrzucenia, zważywszy, że art. 220 ust. 2 i art. 239 Wkc są dwoma różnymi przepisami, których przesłanki stosowania są również różne.

Ocena Sądu

55 Należy przede wszystkim zauważyć, że argumenty, które mogłyby być podniesione na poparcie żądania trzeciego, którego niedopuszczalność stwierdzono, byłyby ważne również w zakresie żądania pierwszego, które ma na celu stwierdzenie nieważności

art. 1 ust. 3 zaskarżonej decyzji, na mocy której zwrot należności celnych przywozowych na podstawie art. 239 Wkc nie jest w niniejszym przypadku uzasadniony.

56 Należy jednak stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła bardziej szczegółowego uzasadnienia swojego wniosku. Ograniczyła się ona do odesłania w skardze do wyjaśnień dotyczących art. 220 ust. 2 lit. b) Wkc. W replice skarżąca również nie przedstawiła dodatkowych uwag w tej kwestii. Na rozprawie podniosła ona, że kontrola celna miała miejsce przy każdej operacji przywozu. Potwierdziła, że przy tej okazji próbki zostały pobrane i odesłane do austriackich służb kontroli technicznej. Zdaniem skarżącej służby te stwierdziły, że chodziło o cukier z buraków cukrowych w 100%, potwierdzając w ten sposób chorwackie pochodzenie cukru.

57 Zgodnie z art. 48 § 1 regulaminu dowody te nie mogą jednak zostać wzięte pod uwagę. Jeżeli strony mogą, na podstawie tego przepisu, wskazać nowe dowody na poparcie swojej argumentacji w replice i duplice, Sąd zezwala na przedstawienie dowodów po złożeniu dupliki wyłącznie w szczególnych okolicznościach, a mianowicie wówczas gdy przedstawiający dowody nie mógł przed zakończeniem procedury pisemnej uzyskać tychże dowodów lub gdy spóźnione przedstawienie dowodów przez drugą stronę uzasadnia możliwość uzupełnienia akt, tak aby zapewnić zachowanie zasady kontradyktoryjności (wyrok Sądu z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie T-172/01 M. przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, Rec. s. II-1075, pkt 44). W każdym razie art. 48 § 1 regulaminu stanowi, że strony powinny uzasadnić opóźnienie w przedstawieniu ich dowodów. Tymczasem mimo że skarżąca przyznała na rozprawie, że nie powołała się na te okoliczności w procedurze pisemnej, nie przedstawiła ona żadnego uzasadnienia dotyczącego tego opóźnienia. W rezultacie dowody te nie mogą zostać uwzględnione.

58 Jeśli chodzi o odesłanie w skardze do wyjaśnień dotyczących art. 220 ust. 2 lit. b) Wkc, należy zauważyć, że o ile prawdą jest, iż przepis ten ma taki sam cel jak art. 239 Wkc, to przepisy te nie pokrywają się. Pierwszy z nich ma bowiem bardziej ograniczony cel niż drugi, jako że ma on wyłącznie chronić uzasadnione oczekiwania płatnika co do zasadności ogółu elementów, które wpływają na decyzję o przystąpieniu lub

nieprzystąpieniu do retrospektywnego pokrycia należności celnych. Natomiast art. 239 Wkc stanowi ogólną klauzulę słuszności (zob. podobnie w odniesieniu do równoważnych przepisów ówcześnie obowiązujących wyrok Trybunału z dnia 14 maja 1996 r. w sprawach połączonych C-153/94 i C-204/94 Faroe Seafood i in., Rec. s. I-2465, pkt 87; wyrok Sądu z dnia 19 lutego 1998 r. w sprawie T-42/96 Eyckeler & Malt przeciwko Komisji, Rec. s. II-401, pkt 136–139).

59 W rezultacie art. 220 ust. 2 lit. b) Wkc i art. 239 Wkc są dwoma odrębnymi przepisami, których kryteria stosowania różnią się od siebie. W tej sytuacji zgodnie z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu skarżąca nie może ograniczyć się do odesłania do wyjaśnień dotyczących art. 220 ust. 2 lit. b) Wkc w celu uzasadnienia swych żądań dotyczących art. 239 Wkc.

60 Wynika z tego, że wniosek o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 zaskarżonej decyzji należy odrzucić jako niedopuszczalny.

61 Ponieważ żaden z zarzutów nie został uwzględniony, skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

62 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Agrar-Invest-Tatschl GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 8 października 2008 r.

Sekretarz Prezes

E. Coulon M.E. Martins Ribeiro